

Sadržaj:

PREDGOVOR.....	5
PRVA KNJIGA	6
ISPIT.....	6
DRUGA KNJIGA	14
POUKA	14
I. poglavlje	14
Prva slika	14
II. poglavlje	17
Druga slika	17
III. poglavlje	19
Treća slika	19
IV. poglavlje	22
Četvrta slika	22
V. poglavlje	24

Peta slika	24
VI. poglavlje	27
Šesta slika	27
VII. poglavlje	29
Sedma slika	29
VIII. poglavlje	32
Osma slika	32
IX. poglavlje	35
Deveta slika	35
TREĆA KNJIGA	38
POSVETA	38
X. poglavlje	38
Deseta slika	38
XI. poglavlje	44

Jedanaesta slika	44
XII. poglavlje	50
Dvanaesta slika	50
XIII. poglavlje	53
Trinaesta slika	53
XIV. poglavlje	57
Četrnaesta slika	57
XV. poglavlje	61
Petnaesta slika	61
XVI. poglavlje	64
Šesnaesta slika	64
XVII. poglavlje	68
Sedamnaesta slika	68
XVIII. poglavlje	71
Osamnaesta slika	71

XIX. poglavlje	74
Devetnaesta slika	74
XX. poglavlje	78
Dvadeseta slika	78
XXI. poglavlje	82
Dvadeset prva slika	82
XXII. poglavlje	88
Slika "0"	88

Predgovor

U ovoj knjizi opisujem posvećenje jednog mladića u staroegipatske misterije, i to u pripovedačkom obliku, tako da čitalac ima mogućnost da događaje i sam doživljava.

Ovaj rad je delimično plod istraživanja dela okultista i mističara, a delimično rezultat uživanja moje sopstvene mašte u taj predmet.

Posvećenje se sastoji iz tri dela.

Prvi deo zove se Ispit. Ovde neofit mora da položi ispit kojim dokazuje da ima hrabrosti i moć samokontrole, i da je dostojan da doživi posvećenja.

Drugi deo zove se Pouka. Odigrava se u velikoj dvorani Hrama, u kojoj dvadeset dve zidne slike takozvane "Totove knjige" predstavljaju, u neku ruku, etape poučavanja.

Tok poučavanja izložen je putem logičnih međusobnih odnosa pojedinih slika, koji u neku ruku predstavljaju sistem etike. Ti se odnosi temelje na takozvanoj "okultnoj matematici", koja je u ovom delu rastumačena jednostavnim primerima.

Tokom deset dana, visoki sveštenik tumači mladiću po jednu sliku i na kraju ga uči da izgovori reč koja doziva vodiča, duha zaštitnika, i čini da se on pojavi.

U trećem delu ovog dela duh mladića, tokom dvanaest noći, biva vođen od strane njegovog vodiča kroz razne krajeve nevidljivog sveta – dok njegovo telo bez duše, ali ne bez života, počiva iza oltara pod ogrtačem visokog sveštenika.

Svakog jutra visoki sveštenik tumači mladiću po jednu od dvanaest slika "Totove knjige", da bi poslednjeg dana novoposvećenom udelio svečani blagoslov, koji u kratkom obliku ponavlja glavno učenje koje sadrži celokupna knjiga.

Sama "Totova knjiga" predstavlja istorijsku činjenicu. Mudraci i mistici Staroga i Srednjega veka pozivaju se na nju (Apolonije iz Tijane, Rejmond od Lila, itd.), a spominju je takođe i razni književnici našeg vremena.

Crteže za moju knjigu je, prema starim podacima i opisima, nacrtao *Leo Sebastian Humer*, talentovani slikar iz Insbruka.

Z. Zt. Mittenwald, avgust 1922. – *W. V. Uxkull*

PRVA KNJIGA

Ispit

Bilo je to pre mnogo hiljada godina, u Egiptu.

Piramide još nisu bile sagrađene, nije još bilo ni Sfinge, ni obeliska. Samo su palme štrčale ponosno u suncem obasjani vazduh. Tada je vladala božanska dinastija i u Memfisu negovala blago mudrosti, koje je imalo izvor u višim svetovima.

Sa zapada, izdaleka, došli su Prosvetljeni... Mudrost i znanje, umetnost i umeće oni su doneli... i spasili. Jer, zahvaljujući svojoj vidovitoj nadarenosti ustanovili su

da podzemne vode potkopavaju njihovu domovinu. Znali su da se približava vreme kada će čitav kontinent, zajedno sa svojim veličanstvenim gradom, gradom Zlatnih vrata, biti uzdrman od potresa i potonuti u krilo visokih talasa. Zato su se iselili.

To je bilo tada.

Vidim jednog vitkog, smeđeg mladića, samo sa crno-belim prugastim suknom oko bedara. On radi sa drugovima u vrtu svetog kruga. On će, prema želji svog oca, postati mag i sveštenik, a i njega samog privlači da gleda iza zavese. On nije zadovoljan samo raskošnošću službe Božje, koja je pristupačna čitavom narodu. On traži više. U njegovoj duši se nesvesno pritajila želja da obožava i on želi da zna, da zna. U njemu se rađaju pitanja na koja ne zna da odgovori.

On je bio preporučan sveštenicima i primljen kao učenik, kao neofit. Bio je obrezan i uživanje mesa, ribe i mahunarki bilo mu je zabranjeno. Lako vino mu je, izuzetno, bilo dozvoljeno.

Svako jutro sedi ozbiljno i ćuteći među svojim drugovima, prekrštenih nogu, na velikoj terasi okrenutoj prema izlasku sunca. Treba vežbati meditaciju: određeno vreme ne sme da pusti nijednu misao u sebe – neka ne misli ni na šta, neka uči da vlada mislima i osećanjima. Posle lakog doručka koji se sastoji od povrća i plodova, on radi. Zna da ga sveštenici vide i motre, iako ih ne vidi, jer oni raspolažu čudnovatim, njemu nerazumljivim, znanjem i sposobnostima. Ali on zna da su i oni ljudi kao on, da su vežbali i učili, i na kraju prošli kroz nešto strašno – i sada mogu mnogo toga, mnogo znaju i o svemu tome ćute. To što su oni postigli, uspeće i on, to mora da uspe i njemu.

Svakoga dana u podne mora sa svojim drugovima u veliku dvoranu. Ogromni, hijeroglifima ukrašeni stubovi drže krov. Prigušeno mirno svetlo ispunjava ogromni prostor. Na zidovima stoje dvadeset dve slike u crvenoj, smeđoj, crnoj i beloj boji. Svojevrсно, tajnovito. Jedanaest na svakoj strani. Ovde oni treba da borave dva puna sata ćuteći. Treba da posmatraju te slike. Treba da ih utisnu u glavu. I on satima gleda slike, mesecima, godinama. Poznaje na njima svaku pojedinost – one govore, ali on ne razume njihov govor. On vidi sveštenike, kraljeve, device, on želi da prodre u smisao slika, da razume – ali nema ključ.

U vrtovima rade i robovi, stariji i mlađi ljudi koji nikada ne smeju da napuste krug hrama. Mladići koji se spremaju da prime posvećenje ne smeju da se druže s njima, ne smeju da im se približe. Ali uveče, kada leže na svojim ležajevima, šapuću jedan

drugome: ovi su robovi takođe hteli da postanu sveštenici, ali nisu izdržali ono strašno, nisu odoleli iskušenjima, i zato su robovi.

Jednom godišnje dužan je da se pokaže vrhovnom svešteniku. To je onaj koji zna. On je vidovit. On može da vidi šta se u daljini događa, on može da vidi što se dešava unutar čoveka. On vidi misli, raspoloženja i zrelost duše...

Četiri puta bio je mladić pred vrhovnim sveštenikom. Svakog puta on ga je ćuteći prodorno gledao – ali je potom mahnuo rukom, što je značilo da se udalji. I opet je prošla jedna godina. Meditacije pri izlasku sunca. Nemo posmatranje slika na zidu. Sa slika struji na njega nešto tiho, on to oseća, njegova podsvest je pod uticajem ovih svojevrsnih tajanstvenih slika. I svakoga dana radi on u vrtu u okolini Hrama. Uveče se skupljaju neofiti u biblioteci Hrama, a jedan sveštenik im iz starih svitaka papirusa i drvenih ploča čita reči mudrosti i znanja. Reči za razmišljanje koje postaju sve dublje, što se više o njima misli. Upućuje ih da reči učitelja i sveštenika slušaju sa strahopoštovanjem, bez ikakve kritike. Oni treba da vladaju svojim mislima i osećanjima, a treba da osećaju i misle ono što sami hoće. Oni uče da proučavaju život i smrt u prirodi i saosećaju – kao da su jedno sa cvetom koji cveta i umirućim stablom. Ali oni ne uče samo da prodru u život biljke i da u njemu sudeluju – ni životinjsko carstvo im ne sme biti tajna. Takođe, oni slušaju tužbalice i ljubavni zov, ljutit i gladan glas životinja, i saosećaju s njima. Oni uče da žive i trpe zajedno sa svim što je živo. U svojim molitvama oni zahvaljuju Božanstvu za sve dobro, za svaki dar i izbegavaju da bilo kom biću koje ima dušu uzrokuju patnju ili nanesu bol. To je bio jedan od razloga što su se odrekli mesa.

Kad se mladić peti put predstavio, vrhovni sveštenik ga ne otpremi, već klimnu glavom: “Ti sad možeš da primiš posvećenje, sine moj, i da gledaš iza zavese. Ali te mi sveštenici tek moramo podvrći ispitu. On je težak i strašan, ali potreban, jer samo onaj koji ima hrabrosti i volje i koji zna da ćuti, dostojan je da vidi tajne neba. Znati, hteti, odvažiti se i ćutati – to su stepenice koje vode savršenstvu. Zato moram da te pitam - da li hoćeš da se podvrgneš ispitu. Ja te ne nagovaram. Još si slobodan, još možeš da se vratiš i napustiš krug Hrama. Izaberi prema naklonosti svog srca”.

Ozbiljno i tiho stigao je odgovor: “Hoću”.

“Onda se vrati na svoj posao.”

Ćuteći, uz dubok poklon, mladić napusti ćeliju vrhovnog sveštenika.

Bilo mu je naloženo da tri dana posti, uz hleb i vodu. Trećeg dana uveče, jedan sveštenik ga odvede u deo prostora kraj Hrama koji je njemu do tada bio nedostupan. Prolazili su kroz mnoge prostorije koje su postajale sve uže i uže, i kod posetilaca izazivale osećaj tajanstvene teskobe. U jednoj drugoj, uskoj, niskoj prostoriji skupilo se mnogo sveštenika. Na kraju dvorane stajao je visoki bronzani oltar. S obe strane prostorije goreo je ugalj u posudama, šireći jak miris dima.

Mladić je stajao zbunjen i zaplašen.

Vrhovni sveštenik mu pristupi i ponovo upita da li želi da se podvrgne ispitu.

Mladić potvrdi. On je želeo da zna, da spozna.

Tada, na znak vrhovnog sveštenika, otvori se oltar. Prednju stranu oltara činila su dvokrilna vrata, čija su se krila okretala u osovinama. Zjapila je crna rupa. Jedan sveštenik dao je mladiću malu, uljem napunjenu svetiljku od ilovače: “Pazi na svoju svetiljku i zapamti: znati, hteti, odvažiti se, čutati, nisu samo stepenice savršenstva nego i putokaz koji te danas može očuvati. Ti znaš da ovaj put vodi savršenstvu. Ti hoćeš da ideš njim – dakle, moraš da budeš odvažan i čutljiv. Ne zaboravi: odvažan i čutljiv. Pa, dakle, idi – idi!”

Mladić zakorači u pravcu oltara.

Tada mu ponovo pristupi vrhovni sveštenik.

“Razmisli”, govorio je ozbiljno, “još si slobodan, još možeš da se vratiš, ali kada uđeš u hodnik, vrata se više ne otvaraju. Još nikada niko nije ovaj oltar upotrebio kao izlaz. Postoji samo jedan ulaz, izlaz je negde drugde. Tebe čekaju ili smrt ili ropstvo ako podlegneš, a znanje i moć ako pobediš. Po poslednji put – šta želiš?”

Mladić je gledao vrhovnog sveštenika ozbiljno i pošteno, pravo u oči: “Hoću da se podvrgnem ispitu”.

“Dakle, idi.”

Mladić uđe i odmah začu kako se bronzana krila na vratima iza njega pokreću u svojim osovinama i zatvaraju. Štiteći rukom svetlo svoje svetiljke, koračao je oprezno u noć koja se prostirala pred njim. Nakon nekog vremena udari čelom u neku stenu; on saže glavu i reče: “Napred”. Ali uskoro se udario ponovo, pa je dalje u hodu morao da sagne gornji deo tela. Tamnosivo kamenje opkoljavalo ga je sa svih strana. Njegova mala svetiljka samo je slabo osvetljavala najbližu okolinu. Stene su zračile hladnoćom. Mladić – navikao na afričko sunce – drhtao je. Hodnik je postajao sve niži i niži, i sve uži. Hodajući dalje, morao je sve više da se saginje.

Stao je. Iza njega, ispred njega, noć, neprozirna noć. Ali povratka nije bilo.

“Napred.”

Nakon što je opet nekoliko puta ne baš nežno dotaknuo stenu, iako je bio potpuno sagnut, odluči da se spusti na ruke i kolena i da se tako kreće dalje. U desnoj ruci još uvek je oprezno držao svoju svetiljku, koja je tinjala. Znao je dobro – njegov spas bila je njegova svetiljka. I reči koje je ponavljao: “odvažnost – ćutnja”.

Puzao je napred. Bilo je to teško sa svetiljkom, a hodnik je bivao sve uži i uži. Imao je osećaj da je u beskrajnom kovčegu. Kao da je kretanje napred uzaludno, kao da se uopšte ne miče s mesta, kao da se zidovi ovog strašnog kovčega sve više sužavaju.

Tada – on se savlada da ne zajauče – opet udari glavom o stenu. Legao je na trbuh i dalje puzio, koliko je mogao. Na kolenima i laktovima, kretao se kao zmija, jer se na drugi način više nije moglo.

Obuze ga strašan strah, velika duševna teskoba, ali se hrabro borio protiv toga. Govorio je sebi: kuda su prošli drugi, moram i ja da prođem – napred! Ali napredovanje je postajalo sve teže, stene su se toliko suzile da se osećao kao da se nalazi u nekoj cevi. Srce mu je glasno udaralo – groza je harala njegovim živicima. On stisnu zube: “Napred”.

Primoravao se, gurao, stiskao.

Uzdahnu – hodnik se proširi toliko da je mogao da se uspravi, mogao je da hoda. Hodnik postade visok i širok, kao na početku kada je u njega zakoračio ispod oltara. Ali – prestrašeno stade. Pred njegovim nogama zjapila je provalija koja je presećala i zatvarala čitav hodnik u svoj njegovoj širini.

Nije bilo moguće obići je ni sleva, ni zdesna. Zidovi su bili strmi, kao u bunaru. Čvrsto stade na ivicu grotla i diže svetiljku uvis. Hteo je da se uveri može li da preskoči prepreku. Ali bunar je bio preširok, morao je da napusti taj plan. Kolebao se – nije mogao da se pomiri s tim da nema drugog izlaza nego da skoči u tu crnu rupu koja zjapi pred njim.

Pomislio je da se vrati, da pokuca na bronzana vrata i da viče, ali se seti da su sveštenici već napustili dvoranu i da mu je vrhovni sveštenik objavio da se vrata oltara ne otvaraju. A najzad – nije li hteo da stekne znanje, vidovitost? Da, po svaku cenu – makar ga to stajalo života. Dakle, dole. “Odvažiti se!”

Držeći svetiljku visoko, on skoči u zjapeći mrak. Osetio je ledenu hladnoću vode, ali i čvrsto tlo pod nogama. Osećaj zadovoljstva zavlada njime. Ipak su prepreke postavljene tako da mogu da se savladaju. Ispit će moći da se položi. Nije sve bilo sračunato na njegovu propast. Pojavio se osećaj pobeđe. Radovao se što mu se svetiljka nije ugasila pri skoku.

Smrzavao se. Sve do ramena stajao je u crnoj vodi. “Moram da pronađem neki izlaz”, govorio je sebi, “to ne može biti kraj.” Osvrtao se unaokolo – ništa. Svuda samo strme stene. Razmišljao je. Oprezno je razgledao i pipao, tražeći udubljenje u steni uz pomoć kojeg bi mogao da se popne. Pronađe ga. Svetiljku uhvati zubima i uzvera se uz pomoć ruku. Ali noga mu se izmače i on pade unatraške u vodu. Svetiljka mu ispade i ugasi se. Sada je oko njega bila noć, crna neprobojna noć. Opet je stajao do ramena u vodi, drhtao je od zime. Raširenim rukama pipao je levo i desno, ali izgubio je smer. Konačno se ipak nekako izvukao, ali je osećao da ga snaga napušta; ako padne još jednom, više neće imati snage da ustane. Prođe ga hladna jeza. Tražeći u mraku oslonac, on napipa neko savijeno gvožđe. Uhvati se za njega i dovuče do ivice, gde ispliva. Spašen! Podiže ruke uvis: “O, hvala vam nebeske sile, hvala!”

Nije imao svetiljku, pa je pre nego što zakorači tlo ispitivao nogom. Bojao se rupa, provalija. Ali tlo je bilo ravno, stene sa strane na jednakoj udaljenosti. Išao je napred, ali put je izgledao beskrajan, noć neprozirna. Hodnik je zavijao nekoliko puta i, najzad, na velikoj udaljenosti, pojavi se slabo svetlo. Potrčao je.

Stigao je u prostoriju isklesanu u steni. Bila je četvorougona. Imala je dva otvora. Kroz jedan je on ušao, a na drugom je gorela vatra. Tuda je trebalo da prođe. Jedini izlaz bio je kroz vatru. Natrag se nije moglo, radije plamen nego strahote bunara. Zaleteo se kroz vatru - i ostao zbunjen. Obavi ga laka hladna promaja, nije osećao nikakvu vrelinu. Vatra je bila samo obmana. Tiho se smešio pošavši dalje. Široki hodnik bio je osvetljen još samo otpozadi.

Stigao je u malu prostoriju obloženu tapiserijama i osvetljenu sa tavanice. U sredini je, pozivajući na počinak, stajao ležaj pokriven šarenim jastucima. Pristupiše mu dva roba. Prepoznao ih je, viđao ih je izdaleka na poljima i u vrtovima svetog kruga, kako rade. Hteo je da im se obrati, ali se onda setio reči – “ćutati”.

Jedan od robova uze njegovu mokru košulju i pruži mu drugu, suhu. Ogrnuo ga je toplim vunenim ogrtačem i pokretom ruke pozvao da se odmori. Drugi rob postavio je sto pored ležaja i doneo jelo i piće. Onda nemo nestadoše.

Mladić se gostio. Tri dana je postio, bio je umoran i srećan da može da miruje.

Nakon nekog vremena otvoriše se vrata iza tapiserije. On podiže zavesu i uđe Nubijka, vitka i smeđa, mladalačkih oblina, puna snage i ljupkosti, s pojasom od crvene svile i zlatnim resama oko donjeg dela tela. Oko nadlaktica i nožnih zglobova zvečale su joj i sijale se zlatne grivne. Male, čvrste grudi bile su nage. Njene oči zračile su pozivajući, obećavajući. Njene usne bile su crvene i pune kao tek procvetali pupoljak cveta. U desnoj ruci držala je posudu s vinom, levom se podbočila. Mladić se podiže, zureći u prekrasnu pojavu.

Tiho se smešila. Njene oči, njene usne nešto su želele, obećavale. Pravila je sitne korake, grivne na njenim zglobovima zvonile su jedva čujno. Približila se. Već je osećao njen miris. Onda se saže ka njemu i ponudi mu posudu.

“Ti si pobedio, mladiću”, šaputala je, “ispit si položio, primi nagradu koju si zaslužio. Primi posudu, pij vino. Ono će ti dati snagu, snagu za ljubav. Moje usne čekaju tvoje. Moje mlado telo traži tebe, mladiću. Primi, primi nagradu.”

Ali on je ćutao. Je li to nagrada ili iskušenje? Kolebao se. Ona spusti svoju tamnu ruku na njegovo rame: “Zašto ćutiš, retki goste – ili ti se ne sviđam? Govori”.

Tada se on ponovo seti reči: “ćutati”. On je hteo da zna, da spozna, da može. Udari ženu tako surovo da zlatna posuda pade na pod. Napasnica jauknu i pobeže.

Na to se iza skrivenih vrata pojavi vrhovni sveštenik s velikom pratnjom sveštenika, svi u belom.

“Slava tebi, sine moj, ti si ispit zemlje, vazduha, vode i vatre položio. Dokazao si hrabrost i volju. Pretpostavio si mudrost i spoznaju prolaznom pijanstvu čula. Ti si sam sebe savladao. Ono šta tražiš neka ti bude. Plan svetova, postanak zvezda pred tobom će se otvoriti. Videćeš kako struji talas života iz krila Božanstva i njemu se vraća. Pratićeš putovanje duhova kroz vekove, na svako pitanje dobićeš odgovor. Sunce Ozirisa će ti sjati. Blago tebi!”

“Blago tebi!” – ponavljali su sveštenici u dubokim tonovima.

“Dakle, dođi”, reče vrhovni sveštenik i uhvati mladića za ruku.

Sveštenici su ih sledili u redovima dvojica po dvojica i pevali prastare himne: “Slavite Ozirisa, zračće sunce, tvorca svetova, onog koji upravlja vremenom”.

Kroz Hram i dvorišta povorka se kretala prema jednoj dvorani, u koju je pun mesec bacaó magično svetlo. U sredini je bilo malo jezero.

Vrhovni sveštenik je govorio: “Danas počinje za tebe novi život. Ti si doživio nešto duboko, potresno, ti to nikada nećeš moći da zaboraviš. Današnji dan deli tvoj život u dva nejednaka dela. Iza tebe je tvoja neiskusna mladost, pred tobom put svetlom ispunjen, koji vodi prema gore. Današnji dan nije te naučio ništa novo. On je samo dokazao da možeš da budeš odvažan, da znaš da ćutiš i da vladaš svojim čulima. Ali ono što ćeš ovde učiti, i što ćeš kasnije kod svog posvećenja videti, učiniće te nekim drugim – koji će znajući ići svojim putem od rođenja do smrti, i dalje kroz kraljevstva smrti i života.

Stani u ovo jezero, sine moj, i obavi sveto pranje”.

Mladić stupi u vodeni grob.

“Ova je voda grob tvoje prošlosti, ulaženjem ti je ostavljaš. Ali voda ti takođe kaže da nakon izlaska smrt nad tobom više nema moći i da ti u grobu nećeš ostati. Uroni. Ostavi svoj ogrtač i košulju u vodi kao znak da tvoj ostavljeni omotač takođe ostaje u grobu.”

Mladić uroni i ustade.

“Obucite ga u belu haljinu Ozirisovih sveštenika”, naloži vrhovni sveštenik. “Ti si sada jedan od naših”, nastavi on obraćajući se mladiću. “Ti si naš brat, ti si sveštenik. Ti si stupio na put, ali stojiš sasvim na početku. Put ima mnogo stepenika. Ispita više nema, ali ćeš primiti mnoge pouke i doživćeš veliki put, posvećenje.

Sada se odmori pa dođi sutra u vreme jutarnjih vežbi pred izlazak sunca u veliku dvoranu.”

Vrhovni sveštenik se udalji.

Jedan mladi sveštenik pristupi mladiću: “Dođi, sada ću ti pokazati tvoj stan”.

Ćuteći, vodio je sveštenik slobodno novajliju kroz razne hodnike i odaje u Hramu.

Svetleći, mesec je obasjavao plavkastu noć. Kroz lepi vrt proticao je kanal, napajajući nekoliko četvorouglastih jezera. Bilo je tu mnogo lotosovog cveća. Na obalama su rasle visoke palme, bacajući duge senke, a u vrtu su bile razasute kućice s plitkim krovovima. Svuda cveće i grmlje u cvatu. Sve opkoljeno visokim zidom.

Mladić se osvrtao: “Ovde još nikada nisam bio”.

“To su stanovi za neoženjene sveštenike. Neofiti u te vrtove nemaju pristupa.”

“Ko obrađuje te površine?” – pitao je mladić pokazujući na gredice s divnim cvećem i velikim bundevama.

“Robovi.”

“Da li ih Hram kupuje?”

“O ne, to ne moramo.”

“Kako to?”

“Ko ne položi poslednji ispit, ko se preda opojnosti čula, spasio je doduše svoj život, ali je zato izgubio svoju slobodu, on pod pretnjom kazne smrću ne sme da napusti sveti krug. Da danas nisi odbio Nubijku, sada bi i ti bio rob. Nubijku mi kupujemo, a ako joj uspe da zavede neofita, stiće slobodu. Ona to zna i zato se trudi...”

Mladić je tiho zahvaljivao nebesima, pitajući se: “Da nisam našao izlaz, šta bi bilo?”

“Mi smo već izvukli mnoge leševe odatle. Nije svako sposoban da bude sveštenik Ozirisa. Mi nikoga ne nagovaramo. I tebi je bilo prepušteno na volju da odustaneš. Ali vrata oltara se zatvaraju onima koji se vrate. Pre nekoliko godina je jedan neofit, koji se pred provalijom okrenuo, umro od gladi pod oltarom. Ovo ovde je tvoj stan.”

Pokazao je na malu urednu kuću u senci velikih palmi.

“Ako želiš da primaš prijatelje ili rođake, to možeš u predvorju Hrama. Ovde imaju pristup samo sveštenici i njihovi robovi. Tvoji rođaci će se radovati da te vide u košulji sveštenika... A sada odspavaj. Pre izlaska sunca doći ću po tebe da te odvedem vrhovnom svešteniku.”

Mladić se baci na ležaj u svojoj kući. Kroz vrata i prozor ulazio je svež noćni vazduh i on se pokri ćebetom. U jezeru ispred lotosovog cveta kreketale su žabe. Umoran od tolikih doživljaja, brzo je zaspao.

Sledećeg jutra, pre sunčevog izlaska, skupiše se sveštenici u svetoj biblioteci. Neofit je bio među njima.

Neposredno pred izlazak sunca pošli su iz biblioteke u svečanoj povorci, dvoje po dvoje, prema dva ogromna kipa koji su u sedećem položaju meditacije držali ruke na kolenima. Povorka je čekala izlazak sunca. Kada se sunce podiglo iznad bregova i učinilo da žućkasti pesak pustinje jače zasvetli, sveštenici padoše licem ka

zemlji. Kada su zraci sunca dotakli usta kipa, zazvuča ta ogromna statua kao puknuta žica.

Sveštenici se digoše.

Vrhovni sveštenik se obrati neofitu: “Ti si sada jedan od nas. Ipak, svaki od nas primio je potvrdu svog sveštenstva iz usta ovog mrtvog kamena. Mi ćemo takođe pitati Božanstvo hoće li da dovrši započeto delo. A kamen će tebi, detetu sunca, odgovoriti zvukom kojim je odgovorio na jutarnji pozdrav suncu”. Sveštenici se postaviše u polukrug ispred kipova i zapevaše u ritmu.

Prvo su pevali u “C”, u prvom tonu skale:

“Oziris, Oziris, moćni vladaru, pošalji odgovor sinu koji usrdno moli”.

Onda su pevali u “D”, u drugom tonu skale:

“Izis, Izis, uzvišena majko, pošalji odgovor sinu koji usrdno moli”.

Onda su pevali u “E”, u trećem tonu skale:

“Horus, Horus, božanstveni duše, pošalji odgovor sinu koji usrdno moli”.

Pevali su u “F”, četvrtom tonu skale:

“Koji izvršava zakone, koji sili da se zakoni poštuju”.

Pevali su u “G”, petom tonu skale:

“Koji se bogova boji, koji ih poštuje i žudi da postane bog”.

Onda su pevali u “A”, u šestom tonu skale:

“Koji se budi u ljubavi za lepo da bi ga ljubav učinila lepim”.

I onda su dvostrukom snagom u “H”, u sedmom tonu skale, pevali:

“Oziris i Izis i Horus – vas troje dajte nam znak. Ako vam je drag i dobrodošao kao vaš sin, mora i mrtav kamen dati zvuk”. Nakon što su sveštenici otpevali sedmi ton, čuo se iz usta kipa isti jasni zvuk kao kod izlaska sunca. “Blago, blago tebi, moj sine”, rekao je vrhovni sveštenik, “i samo kamenje mora govoriti, mora ti reći

da su te bogovi blagoslovili.” Pevajući himne, koračali su sveštenici, dvoje po dvoje, natrag u biblioteku. Bela povorka gubila se u tamnom ulazu.

DRUGA KNJIGA

Pouka

I. poglavlje

Prva slika

(Slika: Mag. Oziris. Apsolutna aktivnost.)

Sledećeg dana, kratko pre izlaska sunca, dođe mladi sveštenik i odvede mladića u njemu tako dobro poznatu dvoranu sa dvadeset dve slike. Uskoro se pojavi i vrhovni sveštenik koji, posle dobrodušno-ozbiljnog pozdrava, reče:

“Ove slike sadrže, u simbolima, naše ukupno znanje. U njima je sadržano, koliko mi smrtni ljudi možemo da shvatimo, ono što je Božanstvo htelo da objavi. Ove slike, koje mi zovemo "Totovom knjigom", a koje su kratak sadržaj onih četrdeset dveju knjiga Tota, boga mudrosti, govore nam o biću Božanstva kojem služimo – o čoveku i njegovim putevima, o svetu i njegovom razvoju. One nam takođe izlažu večne zakone na kojima je sagrađena sva umetnost, čitav svemir i svaka nauka. One sadrže mnogo više nego što ti danas možeš i da naslutiš. Ali ja ću ti dati ključ kako bi mogao da čitaš tu knjigu. Ti ćeš i ubuduće ovde boraviti mnoge sate i crpiti svetlo i znanje iz tih slika. Drugom prilikom reći ću ti i više o tajnim zakonima i međusobnim odnosima koji postoje među pojedinim slikama – danas hoću da ti pokažem samo ono što ti za sebe možeš da čitaš iz te čudnovate knjige. Čitav svoj razvitak, tokom svih života, kroz nebrojene večnosti koje ti u pravoj domovini duhova provodiš, naći ćeš ovde, jer iz krila Božanstva si došao i onamo se vraćaš.

Misao je početak svih stvari, iz božanske misli sve je postalo.

Pogledaj prvu sliku.

Zove se Oziris. Slika predstavlja najvišeg boga, besmrtnog, večnog, neizrecivog, nikada potpuno shvaćenog. To nije slika Ozirisova, ali ona u simbolima objavljuje njegovo biće.

Ti vidiš čoveka u haljini maga koji poznaje večne zakone i njima vlada, Moćnoga.

Posmatraj držanje ruku: on zapoveda na nebu i ostvaruje na zemlji. Po tome je on pojam za veliko Prabožanstvo, Stvoritelja iz koga je sve poteklo i kome se sve vraća, čija ruka svuda doseže, čije oko sve vidi, čije uho sve čuje, koji je svemoćan i koji je svugde prisutan. On je takođe i veliki zakonodavac. U svojoj mudrosti on je odredio i dao zakone koji vladaju i održavaju stvoreno delo. Duhovi, ljudi, elementi, prirodne sile, sve živo i sve mrtvo – njemu je podređeno. Na stolu pred njim (na slici) stoje četiri simbola: jedan štap, jedna posuda, krst ili mač i kovani novac. Oni predstavljaju mnogo toga. Danas ti samo kažem da su to simboli čovječjeg tela, ljudskog društva. U štapu gledaj glavu koja stvara misli, posuda predstavlja grudi koje održavaju i dišu, mač koji menja sudbine država upućuje te na želudac koji prerađuje primljenu hranu, a kovani novac upućuje na polne delove, iz kojih se rađa jedna druga generacija. U državnom organizmu, naprotiv, štap predstavlja one koji duhovno rađaju: pesnike, umetnike, pronalazače. U posudi vidimo one koji podržavaju društvo: sudije, naučnike i skupljače; u maču one koji preoblikuju, ratnike kroz koje život naroda prima druge forme – a u kovanom novcu one koji rađaju, prost svet koji ima mnogo dece, i iz kojeg se drugi staleži nadopunjuju. Oziris je veliki Jedan iz kojega izvire beskrajni redovi brojki, ali on sam ne potiče ni od koga.

Iz njega si ti. Tvoj duh, najdublje biće tvoje ličnosti, jeste iskra pravatre, jedna kap iz tog beskrajnog mora. I bila je njegova volja i dobrotu da si ti preduzeo taj put kroz živote – veliku krivulju dole i gore, natrag njemu. Veliki krug – zmija koja grize sopstveni rep.

Tvoj je duh, dakle, božanskog izvora, i jeste bog. Ima sva božanska svojstva, kao što kaplja ima sva svojstva velike količine vode koja zapljuskuje Zemlju – ali tvoj duh se pritajio u tebi – njemu je potrebno i doći će do toga da vlada. Neka ti ne bude merodavno ono što telo sa svojim potrebama ili duša sa svojim željama i strastima traži, već samo ono božansko u tebi, što te za boga razvija.

Bog je samo jedan, Stvoritelj i Održavatelj, a njegova deca dele njegovu prirodu, njegovo biće. To su Svesni.

I zato slušaj:

Ljudi su besmrtni bogovi, a bogovi su bili smrtni ljudi.

To je cilj kojem od današnjeg dana treba da stremiš.

Idi u miru i sutra ponovo dođi.”

II. poglavlje

Druga slika

(Slika: Sveštenica. Izis. Apsolutna pasivnost.)

Drugog dana govorio je vrhovni sveštenik:

“Na prvoj slici video si svoj izvor i svoj cilj, ono što treba da postaneš. Na pitanja: odakle dolazimo, kuda idemo – prva slika ti je u velikim potezima uglavnom dala odgovor. Danas gledaš drugu sliku: Izis, božanstvenu sliku.

Jedan se rastavio pa je nastalo i jedno drugo. Prema muškom se sklopilo žensko, odnosno iz muškog se izdvojilo žensko.

Slika se zove sveštenica. Ona ti pokazuje koji je prvi korak na putu na koji si juče stupio.

Gledaš jednu kraljevsku ženu na stolici kako sedi pred zavesom, ima dva ključa u levoj i jednu knjigu u desnoj ruci. Ona ti kaže: ako hoćeš da znaš šta je iza zaves, ako hoćeš da upoznaš kraljevstva koja su još zasad tvojim očima nevidljiva, i ako hoćeš da razviješ sposobnosti koje su se pritajile u tebi, moraš prvo da čitaš knjige, pre svega "Totovu knjigu". Onda ću ti ja, kada dođe vreme, s oba ključa koja držim u ruci, otvoriti vrata oba kraljevstva – i ti ćeš još pre svoje smrti moći da uđeš na mesta muke i kazne i na mesta blaženstva i večne sreće.

Videćeš veliki zakon o setvi i žetvi na delu, jer svo naše delovanje je sejanje i svo naše doživljavanje žetva.

Ti ćeš se u to sam uveriti – da je sve vidljivo samo izraz onoga nevidljivog i da ima svoj izvor u nevidljivom.

Kao što je ovaj hram prvo postojao u stvaralačkoj mašti graditelja, a onda bio izgrađen, tako je isto i svemir postojao prvo u duhu Stvoritelja, pre nego što ga je on dahom svojih usta učinio stvarnim.

Idi, dakle, i uči.

Primi u sebe sadržaj svetih knjiga i pusti da se nove, daleke misli u tebi rode.”

(...)